

Αὐτοκτονία Φασουλῆ δευτέρα,
κατὰ πολὺ τῆς πρώτης ὑπερτέρα.

Ἴδού! ἐγὼ προσέρχομαι ν' αὐτοκτονήσω πάλιν
μὲ λύσσαν, μὲ διάθεσιν, μὲ ὄρεξιν μεγάλην.

Ὅλιγον θάνατον κί' ἐγὼ διψῶ μετὰ μανίας,
ὄλον τὸ αἷμα μου σφριγᾶ καὶ θέλω νὰ σκοτώνω,
κί' ἂν ᾔλυττωσα τὸν Μάϊον ἐκ τῆς αὐτοκτονίας,
ἀλλ' ὄμως τὸν Ἰούνιον βεβαίως δὲν γλυτόνω.

Ἴδού! πετῶ μετέωρος εἰς τοῦρανοῦ τὸν θόλον...
θ' αὐτοκτονήσω, Ἑλληνας, τὸ λέγω νῆτα σκέτα...
καὶ τώρα δὲν θὰ σκοτωθῶ μὲ Ἀρμυρογγ πυροβόλον,
ἢ μὲ μπαλτᾶ χασάπικο, ἢ κάμα ἢ φαλτσέτα,
μὰ θὰ πνιγῶ ἰστὴ θάλασσα καθὼς τὸν Χαραμῆν,
χωρὶς ἀνθρώπου κανενὸς νὰ λάβω συνδρομήν.

Δὲν θέλω πλέον ἄνθρωπος κανεὶς νὰ μ' ἐμποδίση,
καὶ οὔτε ἰστὸ μυστήριον τοῦ φόνου νὰ εἰσδύση.
Ἐρρέτω καὶ ὁ Περικλῆς καὶ τᾶλλα τὰ ζαγάρια,
κανεὶς δὲν θέλω πρὸς ἐμὲ τὴν χεῖρα του νὰ τείνη...
ναί, θὰ πνιγῶ ἰστὴ θάλασσα γιὰ νὰ μὲ φᾶν τὰ ψάρια,
καὶ ἡ κοιλιά μου τούμπανο ἀπὸ νερὸ νὰ γίνῃ.

Θέλω νὰ πέσω νὰ πνιγῶ καὶ ψάρια νὰ τσακώσω
χωρὶς νὰ στήσω πετονιαῖς, ἀγκίστρια, παραγάδια...
θέλω νὰ πνιγῶ πολὺ νερὸ καὶ ὄλος νὰ φουσκώσω,
γιατὶ κί' ἢ βρύσαις ἰστέρεψαν καὶ ὄλα τὰ πηγάδια,
κί' ὁ κόσμος παραλύσσαξε σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
καὶ ἰστοῦ Φιλῆμονος ταυτίτᾳ φωνάζουν γιὰ νερό.

Θέλω τὰ πέσω νὰ πνιγῶ κυττάζων τὰ οὐράνια,
καὶ ποῖος εἰξεύρει ἂν κανεὶς μὲ χάψη καρχαρίας
καὶ μὲ ξεράση ἔπειτα ἰστών γυναικῶν τὰ μπάνια,
κί' ἐμπνεύσω τρόμον πανικὸν εἰς τὰς ἀδράς κυρίας.
Ἦ ποῖος εἰξεύρει ἰστὸ νερὸ ἂν γίνω ἓνα στρεῖδι,
ἢ καὶ κανένα χάδαρο, ἢ καὶ κανένα μῆδι.

Δὰ σκοτωθῶ μονάχος μου πρὶν μὲ σκοτώσῃ ἄλλος...
Ἴδού! ἐμπρὸς ἢ θάλασσα κί' ὁ τῶν κυμάτων σάλος.
Κανεὶς, κανεὶς πρὸς χάριν μου δὲν θέλω νὰ πονῇ,
ἀφήσατε τὸν Φασουλήν τὰ κῶλα νὰ τινάξῃ,
τὸ δὲ πετοῖ του ἔπειτα νταούλι ἄς γενῇ,
ὅποτε τὸν Θεόδωρον ὁ βασιλεὺς φωνάξῃ.

"Ω! ναί, θά πέσω νά πνιγῶ... τὸ κύμα μὲ προσμένει...
 ἂν λείψῃ ἓνας ἄνθρωπος ἔσθ' ὅσον κόσμον τί σημαίνει;
 Μὴ ἂν μετρηθῆται ἡ ζωὴ, ὁ θάνατος μετρεῖται;
 μία στιγμή στὸ πέλαγος ριφθεῖσα τῶν αἰώνων
 πρὶν κἂν ὑπάρξῃ χάνεται, πρὶν σβύσῃ λησιμονεῖται,
 ὁ χρόνος πρὸς τὸν θάνατον καταμετρεῖται μόνον.

"Ω! ναί, θά πέσω νά πνιγῶ... τὸ κύμα μὲ προσμένει...
 ἂν λείψῃ ἓνας ἄνθρωπος ἔσθ' ὅσον κόσμον τί σημαίνει;
 Ἴδού! ἐγὼ αὐτοκτονῶ δι' ἀφορισμὸς παντοίας,
 οἱ πάντες δὲ γνωρίζετε τοῦ φόνου τὰς αἰτίας,
 καὶ εἶναι ὅπως περιττὸν εἰς τόσῃν παραζάλην
 μὲ πᾶσαν λεπτομέρειαν νά σᾶς τὰς λέγω πάλιν.

Τὸ καλοκαίρι, ὁ χειμὼν, ὁ φύλλος, τὸ κουνουπί,
 ἐκεῖνο τὸ περίσσειμα τοῦ θαυμαστοῦ Τρικούπη,
 αὐτὸς ὁ πρωτοκάθεδρος, αὐτὸ τὸ τρίτον κόμμα,
 τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἡ πάστρα καὶ ἡ δρωμά,
 ὁ θίος καὶ ὁ θάνατος, οἱ νόμοι καὶ οἱ τύποι,
 ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ χαρὰ, ἡ κόλασις καὶ ἡ λύπη.

Οἱ Φιντικλήδες οἱ σοφοὶ καὶ οἱ Σπανοὶ Σεμτέλοι,
 τὸ ὕφος τῶν διπλωματῶν, ἡ πόζα τῶν ἐν τέλει,
 ἡ δυστροπία τῆς ψυχῆς καθὼς καὶ ἡ καλωσύνη,
 τῶν γυναικῶν τὸ ἄσπιλον καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη,
 ὁ φόγος καὶ ὁ ἐπαινος, τὸ ψέμμα καὶ ἡ ἀλήθεια,
 ἡ ἀτιμία, ἡ τιμὴ, καὶ τᾶλλα κολοκύθια.

Τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, αὐτὸ τὸ πέσε σήκω,
 τὸ βλέπειν καθημερινῶς τὸν τρυφερὸ Στεφάνο,
 τὸ ἔχειν τὸ στομάχι σου μὲ κάθε τί γεμάτο,
 τὸ θάξῃ ἀπ' ἐπάνω σου καὶ ἐθάξῃ ἀπὸ κάτω.
 τὸ νά μὴν ξέρω οὐτ' ἐγὼ τί διάβολο γυρεύω,
 καί, ἔπερ σπουδαιότερον, νά μὴν ἔμπορῶ νά κλέβω.

"Α! ἔλ' αὐτὰ μὲ ὄθησαν καὶ πάλιν μὲ μανίαν
 σ' αὐτὸ τὸ σκυλοπνίξιμο καὶ στήν αὐτοκτονίαν.
 Δέξου λοιπὸν τὸν Φασουλῆ, ὦ ἀφρισμένον κύμα,
 καὶ δι' ἐμὲ ἡ θάλασσα πλατὺ ἄς γίνῃ μνημα.
 Δεχθῆτε με, σκυλόψαχα, γοργόνες, ἀχινοί,
 καὶ ὁ πολυτλήμων Φασουλῆς βορὰ σας ἄς γενῆ.

"Α! Ποστολάκα φίλτατε, ἂν ἐδίδες καὶ ἐμένα
 ἐν νόμισμα πολύτιμον ἀπὸ τὰ φυλαγμένα,
 καὶ ἂν μίαν ὥραν μ' ἄφιναν νά ἐβδῶ ἔσθ' ὅσον Μουσεῖα,
 θεὰς νά κλέψω παλαιὰς καθὼς καὶ νεωτέρας,
 τὰ ἐμπροσθεν τοῦ Ἡρακλῆ, τὰ πίσω τοῦ Μαρσῦα,
 δεδαίως δὲν θά ἐδίδα εἰς τὴν ζωὴν μου πέρας.

"Αλλὰ τὸ κύμα καρτερεῖ καὶ ἐγὼ ἀκόμη ψάλλω..
 ἄς χώσω τῶνα πόδι μου καὶ ὑστερὰ τὸ ἄλλο.

Νά ἐγάλω τὰ παπούτσιά μου ἢ ἔτσι νά πνιγῶ;
 εἶναι ψυχρὰ ἢ θάλασσα καὶ ἀρχίζω νά ριγῶ...
 Νά πέσω μὲ τὰ ροῦχα μου ἢ νά πνιγῶ τσιτσιδί;...
 δέξου λοιπὸν, ὦ θάλασσα, καὶ ἐμένα τὸ σκουπίδι.

(Ἐνῶ τοιαῦτα φοβερὰ ὁ Φασουλῆς προφέρει,
 ὁ Περικλῆς τὸν φίλον του κρυφίως πλησιάζει,
 καὶ δίνει μὴ τοῦ Φασουλῆ μὲ τὸ δεξί του χέρι
 καὶ στήν θαλάσσης τὸν εὐθὺν ἀμέσως τὸν τινάζει.
 Μὰ ἓνα κῆτος φαίνεται καθὼς τοῦ Ἰωνᾶ,
 ὡσὰν νά τῶσται κανεὶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ,
 ἀρπάζει δὲ τὸν Φασουλῆ ἀπὸ τὰ πσινά,
 καὶ ἐμπρὸς ἔσθ' ὅσον Φάληρο τὸν βγάξει ζωντανό.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σ' αὐτὴ τὴν ζέστη τὴν πολλή, σ' αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι,
 τῶν Παρισίων τὸν γνωστὸ διαβάσατε Καμπούρη,
 τοῦ διασήμου Πῶλ Ντὲ Κόκ γνωστὴν μυθιστορίαν
 εἰς ὄλην τὴν Ἀνατολήν καὶ εἰς τὴν Ἑσπερίαν.
 Ὑπὸ τοῦ Φέξη τάχιστα καὶ αὐτὸς θά ἐκδοθῆ,
 καὶ ἀντὶ δεκάρας μοναχὰ παντοῦ θά πωληθῆ.

Τοῦ ἱατροῦ Παρίση τὰ Αἰθιοπικὰ
 μὲ πράγματα καὶ ἦθη πολὺ σημαντικὰ,
 σαφήνεια εἰς ὄλα καὶ χάρις καὶ οὐσία,
 καὶ τῆς Αἰθιοπίας περιγραφή πλουσία.
 Τὰ συνιστῶ ἐνθέρμως εἰς ὄσους τῶν ἀνθρώπων
 ἐπιθυμοῦν νά μάθουν περὶ τῶν Αἰθιοπῶν.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἀντίκρου, ἔσθ' ὅσον Νικολάου Σάλα,
 κρασί μὲ τὸ ποτήρι, κρασί μὲ τὴν μπουκάλια.
 Ἐκεῖ κρασί Τεγέας καὶ ἀληθινὸ μωσχάτο,
 ἐκεῖ καὶ ἀνθοσμίας, μὰ καὶ σαμπάνγια γτόπια,
 ποὺ μόλις δρῶ ποτήρια κενώσης ὡς ἔσθ' ὅσον πάτο
 ἀρχίζεις νά φωνάζῃς «βάλτε φωτιά ἔσθ' ὅσον τόπια.»

Μᾶς ἔφυγε καὶ ὁ Γκούζας μας καὶ πάει ἔσθ' ὅσον Παρίσι
 μ' ἐκεῖνο τοῦ τὸ φλάουτο, ποὺ τῶχει μαγεμμένα,
 ὁ δὲ Ρωμηὸς τοῦ εὐχεται μεγάλος νά γυρίσῃ
 καὶ νά δοξάσῃ τοὺς Ρωμηοὺς ὀργήγορα ἔσθ' ὅσον ξένα.

Μᾶς ἦλθε ὁ Πλατούτσας ἐκ Θεσσαλίας πάλιν,
 ἀφοῦ διήλθε κώμας, πολίχνια καὶ δήμους,
 καὶ εἶδε νά τοῦ κάμουν ὑποδοχὴν μεγάλην
 καὶ ἡῦρε θιασώτας καὶ ὀπαδοὺς προθύμους.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἔσθ' ὅσον σπῆτι μου ἀνέδη,
 ἔσθ' ὅσον Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ζῦδη, — δρῶ ἔσθ' ὅσον λάδι, τρεῖς ἔσθ' ὅσον Ζῦδη.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.